L'OPINIÓ

Any V-Número 327
Preu: 10 céntims • BARCELONA • Dimarts, 21 de juny de 1932

Si el Parlament de la República no aconseguís vèncer els que tracten d'oposar-se a qué li siguin donats a Catalunya els elements indispensables al desenvolupament de la seva vida lliure, el 14 d'abril de 1931 deixaria d'ésser una data històrica memorable

PROBLEMA D'IGNORANCIA

No hi ha dubte que si els espanyols estessin una mica informats del que és l'Estatut de Catalunya, una gran part d'ells no es produïrien en la forma en què es produeixen en relació amb aquesta matèria.

No creiem en l'odi de raça entre castellans i catalans que hi ha qui creu que és una cosa general i real. No hi creiem encara que hi hagi qui tracti de fomentar-ho tant de Castella com des de Catalunya. Creiem, en canvi, que la generalitat de les persones, tant ací com allí, es deixen portar més que pels instints, per la raó, i per això creiem que encara que hi hagi persones interessades a excitar aquests instints, si donem raons, els que consideren que el raciocini és el que distingeix els homes de les bèsties, les escoltaran i les jutjaran estimables o inacceptables, però les escoltaran.

Vol dir que l'Estatut de Catalunya peca d'ésser poc conegut entre els espanyols, mentre els que estan interessats a què no s'aprovi han escampat en canvi profusament, espècies falses sobre el que la seva aprovació representaria. Vol dir que l'oposició que se li fa — deixant a part un tant per cent petit atribuïble a la mala fe — és atribuïble en un tant per cent considerable a la ignorància.

Dels vint o vint-i-un milions de ciutadans de la República no catalans, n'hi deu haver, potser, deu o dotze-mil, i encara potser fem llarg, que saben exactament el que és l'Estatut de Catalunya, el que significa i el que representa; la resta el combaten pel que han sentit dir a l'oficina, a les taules de cafè i al tramvia. Vol dir encara, que com que estan en un estat d'ignorància en relació amb aquest problema, estan incapacitats per a opinar, perquè ningú no pot opinar sobre el que no coneix.

Els diputats de les Corts Constituents, en canvi, no estan en aquest estat d'ignorància. N'hi deu haver alguns, encara, que no han llegit l'Estatut de Catalunya. Dels seus més acarnissats enemics, afirmariem que el combaten sense haver-lo llegit, perquè porten ja un partit pres, i no necessiten llegir-lo. En canvi la gran majoria de diputats que han de votar l'Estatut, el coneixen. Per això som encara optimistes respecte del resultat de tot el debat. Coneixen l'Estatut, i saben, a més a més, quina responsabilitat els atany com a diputats que són d'unes Corts Constituents de la República, i per tant integrants d'un instrument legislatiu en unes hores a més a més històriques.

La qüestió de l'Estatut i l'oposició apassionada que troba, és resultat de la ignorància del poble espanyol davant de la nostra demanda. A les Corts, però, ja no és problema d'ignorància, encara que alguns diputats es creguin obligats a dir, com una excusa de bona fe o bé agafant-se molt de grat a aquest preciós pretext, que des de l'escó on s'asseuen, han d'ésser servidors fidels de les normes que els dicti la ignorància dels seus electors.

Nosaltres no perdem la fe, perquè si la ignorància hagués de prevaler, aquest podriem dir que era, encara, un país del darrer nivell, sense cap esperança de salvació. I nosaltres creiem en la República com a règim regenerador del país, que per damunt dels obstacles que troba, ha d'aconseguir posar en valor totes les seves enormes reserves vitals.

UNES NOTES BIOGRAFIQUES D'ALBERT DE QUINTANA I DE LEON

Es difícil de traçar una biografia del diputat català suara traspassat. Malgrat escaure's la seva mort gairebé en l'inici de la maduresa — 43 anys —, la vida d'Albert de Quintana és curulla d'intensitat patriòtica, de fervor catalanista i d'intel·ligència jurídica.

Albert de Quintana nasqué a Torroella de Montgrí, l'any 1889. El seu pare, Pompeu de Quintana, i el seu avi, Albert de Quintana, havien ja estat diputats a Corts per aquell districte. En la persona del vell Albert, ultra un polític, hi concorria un poeta català estimable, que un dia presidí uns Jocs Florals barcelonins. L'avi del malograt parlamentari de l'Esquerra, era un home de gran valer, com ho prova la representació d'Espanya que ostentà en diverses Exposicions i certàmens internacionals. Els antecedents familiars d'Albert de Quintana i de Leon no poden estar revestits de més honorabilitat i prestigi.

El jove Albert, estudià el batxillerat a la ciutat de Girona. Més tard es traslladà a Barcelona, on cursà la carrera de Dret. Quintana, alterna els estudis amb la política. El seu nom es dóna a conèixer en "El Poble Català", i en els mítings nacionalistes d'aquell temps, hom remarcà ja les seves extraordinàries condicions oratòries.

Als vint-i-tres anys, es presentà candidat per Torroella, la seva comarca nativa. No aconseguí sortir elegit, però obtingué una votació nodrida. Posteriorment, representà el districte de La Bisbal, dues eleccions consecutives, com a diputat provincial a la Mancomunitat de Catalunya.

Durant la dictadura, la seva actuació pública estigué gairebé exclusivament consagrada als treballs jurídics. No per això minvava el seu fervor liberal, car mantenia íntegres les conviccions republicanes. Ho demostra el fet que, advingut el Govern Berenguer, Quintana fou empresonat a Girona pels seus contactes amb els homes que preparaven l'alçament del mes de juny.

Triomfant la República, els seus conciutadans cregueren que era ell l'home més indicat per a endegar la vida republicana d'aquelles comarques gironines, d'una tan accentuada tradició federal. Albert de Quintana es trobà al davant del Govern civil de Girona, i dies després, el Ministeri provisional confirmava el nomenament.

La gran vàlua i la intel·ligència de Quintana, el feien insubstituïble en la representació parlamentària catalana que havia de defensar les nostres llibertats al Parlament. Per això, ell abandonava el Govern civil per a preparar la seva elecció; elecció triomfant, mostra del prestigi i de la simpatia que Albert de Quintana fruïa en la seva terra.

La tasca de Quintana al Parlament, no cal inventariar-la. Volem reportar, només, el dolor amb què els seus companys de representació han vist el seu traspàs. Quintana farà molta falta, sobretot en els moments actuals, de prova per als diputats nostres.

Quintana, com a advocat, ha estat una eminència en el Dret penal. Se'l reputava la primera figura gironina en aquesta especialitat. N'és una prova, el gran prestigi i l'extensíssima clientela.

Una activitat d'ell, gairebé inconeguda, és la seva labor de traductor d'obres dramàtiques del francès. En el moment de morir, ha deixat inèdits alguns treballs d'aquesta mena.

La qualitat més coneguda d'Albert de Quintana, era la seva facilitat oratòria. Tenia el do espontani de la paraula. Arribava al cor de les multituds gràcies a un llenguatge pur i elevat. Paraula eloqüent, al servei d'una intel·ligència preclara.

Una vida breu i modèlica. Vet-ací un epitafi per a la tomba d'Albert de Quintana i de Leon, diputat català al primer Parlament de la segona República.

LA DISCUSSIO DE L'ESTATUT

REUNIO DE LA MINORIA PARLAMENTARIA CATALANA, A LA GENERALITAT

S'assenyalà la posició a prendre davant les possibles esmenes que la Comissió pugui fer a l'article segon

Ahir, a la tarda, tingué lloc al Saló de Sessions del Palau de la Generalitat, l'anunciada reunió dels parlamentaris que formen la minoria catalana, convocada pel senyor Macià. El primer diputat en arribar fou el senyor Santaló, a dos quarts de quatre. El President de Catalunya, senyor Macià, ho féu a les tres trentaset minuts. Successivament anaren arribant els altres parlamentaris, fins a vint-i-set: Simó, Martí Esteve, Loperena, Bordas de la Cuesta, Tarradelles, Gassol, Puig i Ferrater, Sbert, Grau, Palet i Barba, Ventosa i Roig, Aiguader, Abadal, Hurtado, Companys, Dencàs, Bellí, Ruiz Lecina, Layret, Dolcet, Aragai, Nicolau d'Olwer, Jiménez, Coromines, Estelric, Rahola i Sunyol. El senyor Ayats comunicà per telèfon al senyor Macià la impossibilitat d'assistir a la reunió, per trobar-se indisposat. El senyor Carrasco no fou convocat pel fet de no formar part de la minoria catalana.

La reunió va provocar un gran interès. Al Palau de la Generalitat i a la Plaça de la República hi havia nombrosos grups esperant-ne els resultats.

IMPRESSIONS DE LA REUNIO

Els repòrters, que des de primera hora de la tarda es trobaven a la galeria gòtica del Palau esperant els diputats, interrogaren alguns d'ells, sense obtenir-ne més que respostes vagues.

El senyor Jiménez manifestà que tenia una bona impressió dels resultats dels debats sobre l'Estatut, a desgrat de la votació adversa obtinguda en la sessió lamentable de dijous. Creu que la fórmula de solució ha de satisfer catalans i no catalans. Lamentà el desconeixement que existeix arreu d'Espanya del text de l'Estatut català, citant alguns casos concrets, i afegí que els enemics més perillosos que tenim en aquests moments, són els de casa, com per exemple la Lliga Regionalista.

El senyor Jiménez, a indicacions d'un repòrter, féu constar que no tenia inconvenient a què les seves manifestacions es fessin públiques per la premsa.

Després fou interrogat el senyor Abadal, el qual digué que tot anava bé, i que no podia tenir encara cap impressió respecte la reunió que s'anava a celebrar.

—Criteri personal? — insinuà un periodista.

—Què tot el que succeeix al Parlament amb referència a l'Estatut, no són més que alts i baixos propis d'una qüestió de tanta transcendència com la que hi ha debat.

El senyor Estelric només digué que continuava sofrint. Es negà a fer declaracions.

El cap de la minoria parlamentària, senyor Companys, contestà resoltament a les preguntes que li foren fetes, que no diria res en absolut de la reunió. Així ho féu.

El senyor Rahola entrà somrient. Interrogat pels informadors digué que no veia la necessitat de fer cap manifestació.

Finalment, fou interrogat el senyor Ruiz Lecina. Aquest ja fou més explícit i declarà:

—Per ara no cal dir-vos res. Sóc, com tots els altres companys, molt optimista i tinc esperances que es concedirà a Catalunya tot allò que sigui necessari, sense que sigui més que els altres llocs per tal de no desvetllar suspicàcies de cap mena.

LA REUNIO

La reunió va començar puntualment a un quart de cinc de la tarda. Presidia el senyor Macià i actuava de secretari el que ho és de la minoria, senyor Sbert. Ultra els diputats que hem esmentat més amunt, hi assistí el comissari de la Generalitat a Girona, senyor Irla. A desgrat de tractar-se d'una sessió secreta, poguérem esbrinar que el senyor Martí Esteve fou el primer que prengué la paraula. Sembla que comentava la seva intervenció parlamentària en defensa del plet lingüístic.

A les sis de la tarda sortiren del Saló de Sessions els diputats senyors Grau Jassans, Hurtado i Rahola, els quals es negaren resoltament a dir res del què s'estava tractant a la reunió.

S'ACABA LA REUNIO. — ALGUNES IMPRESSIONS

A un quart i mig de set s'acabà la reunió. Els periodistes inquiriren detalls concrets sobre els acords presos.

Un dels primers a sortir fou el senyor Martí Esteve.

—No puc fer-vos declaracions. El President té la paraula.

Aleshores els repòrters invitaren el senyor Macià a dir quelcom, però el President no fou més explícit:

—No hi ha res. No us diré res. Es un acord.

El senyor Estelric:

—Conformitat en tot. Encara voleu més?

Finalment, el senyor Companys digué:

—Ens hem limitat a canviar impressions sobre la discussió parlamentària de l'Estatut. Hi hagut conformitat absoluta en tots els reunits respecte els acords presos.

El cap de la minoria es negà a estendre's en les seves manifestacions.

El secretari de la minoria, senyor Sbert, reuní els periodistes i els manifestà que en la reunió es tractà de l'actitud a prendre respecte la discussió de cada esmena presentada als respectius articles del dictamen. Divendres, a darrera hora —afegí—, la Comissió d'Estatuts acordà reunir-se per a introduir algunes modificacions en el text de l'article segon, per tal de fer-lo definitiu. Per aquest motiu, doncs, no han assistit a la reunió dels parlamentaris catalans, els senyors Lluhí i Xirau, que formen part d'aquella Comissió dictaminadora. La sessió d'avui —prosseguí el senyor Sbert—, s'ha convocat en atenció a les hipòtesis, és a dir, assenyalant la posició que prendrem davant les possibles esmenes que la Comissió pugui fer a l'article segon, que tracta de la llengua oficial. Es per tal motiu, que els nostres acords d'avui no es poden fer públics. Hem examinat i estudiat les esmenes presentades, aprofitant la major assistència de parlamentaris i la del President, senyor Macià, que no assistí, com sabeu, a la reunió celebrada a Madrid.

Interrogat per un repòrter amb referència a les diverses actituds que pot prendre la nostra minoria, si no se sent satisfeta pel text d'algun article, el senyor Sbert declarà que eren tres: abstenir-se de votar, votar en contra o votar, explicant el vot. Tot això —afirma—, obeeix a la nostra intenció de no interrompre, en un moment donat, la tramitació normal de l'Estatut. Es a dir, que prendrem una actitud en vistes a la continuïtat en els debats parlamentaris, sense que això vulgui dir que prestem absoluta conformitat a tot el que s'aprovi successivament.

El senyor Sbert, sense tenir res més que comunicar, s'acomiadà afectuosament dels periodistes.

A partir del dia 25 es pagarà el cupó municipal

L'alcalde, tenint en compte que l'estat de Tresoreria ho permet, ha ordenat al Banc Hispano Colonial que a partir del dia 25 del corrent, pagui el pròxim cupó municipal, sense esperar la data del seu venciment.

UN DISCURS DE MACDONALD

RAMSAY MACDONALD

Els representants dels Estats s'han reunit a Lausana sota l'ombra de la més ominosa de les crisis que el món hagi sofert en temps de pau. La valor del comerç internacional és avui només la meitat, o potser menys de la meitat, del que era al primer trimestre del 1929; el nombre de desenfeinats ha doblat d'ençà d'aleshores. Actualment hi ha de vint a vint-i-cinc milions de persones sense feina, i la situació empitjora cada dia.

Les nacions s'emprobeixen. Moltes de les obres culturals i humanitàries que algunes d'elles havien desenrotllat amb un esforç continuat de molts anys han d'ésser abandonades per a evitar la bancarrota. Per a protegir llurs finances, els Estats han hagut de recórrer l'un darrera l'altre a mesures de restricció que, si són inevitables com una necessitat immediata, també contribueixen a estrènyer el dogal que tots porten al coll.

Els paràgrafs precedents no són ben bé originals d'aquest comentarista. Són un resum molt resumit d'una part del discurs que el primer ministre britànic va pronunciar en la sessió d'obertura de la Conferència internacional de deutes i reparacions. Que els hàgim pogut reproduir com a cosa nostra, demostra que MacDonald, tot i haver estat operat dues vegades per enterbolliment de la vista, no se la deixa enterbolir pels prejudicis en la consideració de la situació econòmica del món. Potser ja no hi veu tan clar quan s'illusiona a base de la capacitat d'aquesta Conferència per a arribar a acords que tornin els Estats a una política econòmica en què no es violin "les lleis que regeixen la prosperitat dels països o el corrent necessari de l'intercanvi internacional, el manteniment de preus econòmics i la capacitat de consum dels consumidors."

"Podem fer-ho. Tenim la vista prou clara i els nervis prou ferms per a fer-ho", ha dit Mr. MacDonald. Però el més fàcil és que la claredat de visió i la fermesa de nervis dels representants dels Estats s'alterin de seguida que s'arribi a les qüestions concretes, i que tot acabi en un altre pla provisional per a anar fent, mentre tot continua espatllant-se.

A. B.

memoriaesquerra.cat — L'Opinió [Barcelona, 1928-1934], 21/6/1932, pàgina 1